

Újabb rendkívüli ülés, rendkívüli időpontban

Magyaros jellege lesz a művészkávézónak

Az augusztus végi, szokatlan, piros meteorológiai figyelmeztetésű kánikulában, augusztus 25-én kivételesen reggel nyolc órakor kezdődött városunk közgyűlésének újabb, ebben a hónapban immár harmadik rendkívüli ülése. A legfontosabb a Gesztelyi ház művészkávézójának üzemeltetésére kiírt, zártkörű pályázat eredményének elbírálása, és annak elfogadása volt, mert a kávézó működése része a városközpont megújulását segítő projekt átadásának, de nem csak ebben, egyéb kérdésekben is sikerült a képviselőknek egyhangú döntéseket hozni.

A korai kezdés és a hőség ellenére frissen és jó hangulatban érkeztek a képviselők az ülésre

Napirend után is szívesen tárgyalnak egymással a közgyűlés tagjai

Elsőként a város közgyűlésének és szerveinek Szervezeti és Működési Szabályzata korábbi rendelete módosítását fogadta el a városi plénium, amire azért volt szükség, mert a csatornázási program megvalósítása folyamán az érdi csatornahálózat építési munkáinak elvégzéséhez közútkezelői hozzájárulások kiadása szükséges, amelyek a képviselő-testület, azaz a közgyűlés hatáskörébe tartozik. Tekintettel arra, hogy a város csatornázása során rövid időn belül jelentős számú, a forgalmi rend változását jelentő forgalomszabályozási engedélyt kell kiadni, indokolt, hogy e hatáskört a közgyűlés a polgármesterre ruházza, amit a képviselők egyhangúlag elfogadtak.

A Gesztelyi ház művészkávézójának működtetésére a közgyűlés augusztus 11-én született határozata alapján zártkörű pályázatot írtak ki. Erre azért volt szükség, mert a korábbi pályázat nyertese váratlanul és indoklás nélkül visszalépett a szerződés megkötésétől. Az új pályázat elbírálása a szűkös határidő miatt sürgőssé vált, és az erre a célra alakult munkacsoport a beadott négy pályázat közül a budapesti Kemencés és Lakoma Kft. pályá-

zatát javasolta a közgyűlésnek elfogadásra alkalmasnak, mivel egyedül ez a pályázó felelt meg a kiírás valamennyi feltételének. Pályázatukból kiderült, hogy az általuk kialakított kávéházban, a hely szelleméhez illeszkedően klasszikus, első-sorban magyaros jelleggel bíró kávézót terveznek kialakítani. A működtetést a várossal szorosán együttműködve, a Városi Galéria és a Magyar Földrajzi Múzeummal egyeztetve képzelelik el. Alapfunkció lesz a hét-köznapiokban az ebédeltetés és a kávézás, de idényjelleggel még többféle lehetőség egészítené ki a kínálatot – például zenés, táncos esetek, zongoraszó és egyéb művészeti rendezvények. Az öt évre kidolgozott üzleti terv szerint a belső berendezés, az arculat kialakítása során mintegy 15 millió forint értékű beruházásra van szükség. Ezek az eszközök kizárólag a Gesztelyi ház terére lennének kialakítva, és az értékét be kívánják számítani a bérleti díjba. Eszerint a kft. a város által kért bérleti díjból 100 ezer forintot fizet be havonta az önkormányzat számlájára, míg a díj további 200 ezer forint összege beszámításra kerül a pályázati kiírásnak megfelelő-

en. Fontos, hogy a Kemencés és Lakoma Kft. a belsőépítészeti kialakításnál vállalta, hogy figyelembe veszi a Kulturális Örökségvédelmi Iroda előírásait. A képviselők egyetértettek a pályázati munkacsoport javaslatával, és egyhangúlag elfogadták a határozati javaslatokban foglaltakat, ami többek között azt is tartalmazza, hogy az önkormányzat a Kemencés és Lakoma Kft-vel kössön határozott időre – öt évre szóló – bérleti szerződést. Ennek eredményeként nemsokára elkezdődik a művészkávézó belső terének kialakítása, és remélhetőleg hamarosan fogadni tudja majd a vendégeket.

A közgyűlés a rendkívüli ülés folytatásában egyetértését adta ahhoz, hogy a Szociális Gondozó Központ Családsegítő Szolgálat a ismét benyújtja pályázatát a támogató szolgáltatás, utcai szociális munka és a szenvedélybetegek alacsony küszöbű szolgáltatása állami finanszírozási rendszerbe történő befogadására és működésének támogatására. Az előterjesztést szóban kiegészítve *Segesdi János* alpolgármester kiemelte: mint azt a város meg szokhatta, a Szociális Gondozó Központ nemcsak sokat, de jól is dolgozik, és mindig megtalálja azokat a lehetőségeket, amelyekkel pályázat útján szerzi meg a forrásokat ellátási feladatainak finanszírozására. *Dr. Veres Judit* is elismeréssel szölt az intézmény eddigi munkájáról, és kérte képviselőtársait, támogassák a határozati javaslatot, annál is inkább, mert ebben az ellátásban szerepel az autista gyermekek kiemelt gondozása is, akiknek a száma, sajnos egyre nagyobb, és ezzel együtt nő az igény a fejlesztésükre. A közgyűlés egyhangú egyetértését adta az előterjesztés határozati javaslataira, majd a pályázathoz kapcsolódóan elfogadta a Szociális Gondozó Központ

Alapító Okiratának szükséges módosítását is.

Mint az a rendkívüli értekezlet utolsó napirendi pontjaként a képviselők elé került előterjesztésből kiderült, a közgyűlés jól döntött 2008-ban, amikor úgy határozott, hogy a fénymásolási, nyomtatási feladatait hatékonyabban, korszerűbb eszközparkkal kívánja megoldani. Az eszközök ugyanis bérleti konstrukcióban kerültek kihe-lyezésre és teljes körű üzemeltetési szerződést kötöttek a gépek kihelyezésével egyidőben. A berendezések tehát a jelenlegi szolgáltató tulajdonát képezik. A megkötött szerződések azonban 36 hónap után hatályukat veszítik, a folyamatos működés biztosítása érdekében új közbeszerzési eljárás kiírása vált szükségessé. A tapasztalatok alapján megállapítható, hogy a csökkentett darabszámú eszközpark nem okozott fennakadást a hivatal életében, nem voltak sorban állások. A berendezések méretezése is megfelelő volt, az igényekhez igazított teljesítményű eszközöket helyeztek ki. A közgyűlés egyhangúlag hozzájárult, hogy a fénymásolók és nyomtatók üzemeltetése tárgyában határozott időtartamú (3 éves) szerződés megkötésére közbeszerzési eljárást írjanak ki, és hogy az így kiválasztott szolgáltatóval szerződést kössenek.

Úgy tűnik, a korai kezdés bevált, a képviselők gyorsak és konstruktívak voltak, így *T. Mészáros András* polgármester még a rekkenő hőség előtt bezárta a rövid értekezletet.

Bálint Edit

A szerkesztő jegyzete

Készültünk?

Ha valaki vet egy pillantást az újságoldal tetejére, máris szemébe tűnhet a dátum, a szeptember elseje, ami tudva-levően a tanévkezdés időpontja. Ünnepi dátum ez, ilyenkor ünneplőbe öltözött diákok, pedagógusok és szülők vonulnak be a tanintézményekbe, ünnepelve, hogy megkezdődik az iskolaév. Kiderül, ki mennyit nőtt tavaly óta, van-e új fiú, új lány az osztályban, meg persze az iskola is felvonnultatja újdonságait: új tantárgyakat, új tanárokat, esetleg új, vagy felújított tantermeket, felszereléseket.

A valóságban azonban nemcsak a fiatalok, hanem mi is új tanévet kezdünk. Mi, valamennyien, felnőtt állampolgárok is beülünk az iskolapadokba, ha nem is a dolog fizikai valóságában, hanem gyere-
künk, unokánk személyében, vagy ha másképp nem, hát mint a tanintézmény fenntartója, támogatója, tulajdonosa.

Az iskola ugyanis a mienk. Ez akkor is így van, ha már – vagy még – éppen nincs iskolás gyerekünk. Mi döntjük el, hogy ki, mit tanul, meg azt is, hogy ki, mit tanít, hogyan, kinek, hol. Másfelől pedig az is rajtunk múlik, mennyire vagyunk szorgalmasak, magunkba szívjuk-e azt a tudásanyagot, amire majd szükségünk lesz, kihasználjuk-e a lehetőségeinket, fel tudunk-e készülni az iskolán kívüli életre? Tulajdonképpen tehát mi vagyunk a tanár is, meg a diák is – de mondhatjuk-e, így többes szerepünkben: tanár úr, én készültem..?

Készültünk-e, amikor – olvasom a statisztikában – Magyarországon a fiatalok csaknem egyötöde úgy hagyja el az iskolarendszert, hogy se középfokú végzettséget, se szakmát nem szer-

zett? Tudjuk, a napi sajtó is beszámol róla, hogy elkészült a nemzeti köznevelési rendszernek új kereteket szabó törvénytervezetek koncepciója, amely egy-két héten belül a kormány elé kerül – de hogy kerülhetett ennyire tévútra a képzési rendszer? Érz-e a felelősségét az előző oktatás-irányítás, amely figyelmen kívül hagyta, hogy gazdasági felemelkedésre, a nehézségekből történő kilábalásra csak a képzési rendszer újjáépítésén keresztül van esély? Hogyan adható vissza a tudás, a hozzáértés becsülete, hogyan lehet ismét rangja a képzettségnek, a szaktudásnak?

De hagyjuk ezúttal az országos gondokat, ilyen súlyú kérdések természetesen a most tanévet kezdő diákokat közvetlenül nem nyomasztják, elég gond nekik a saját iskolakezdésük, a könyvek, a tan-szerek beszerzése, a barátok-zás változó életrendjükkel.

Hogy milyen lesz a tanév? Nyilvánvalóan küzdelmes, feladatokkal teli, de biztosan lesznek vidámabb pillanatok is, mert nevetés, évek múlva is emlegetett „poénok” nélkül az iskola mit sem ér. Aztán a tanév végén majd vizsgázunk – mi, valamennyien. Kiderül, hogy készültünk-e, hogy jól készültünk-e? Mert sokféle-képpen lehet készülni – gondoljunk csak Karinthy „Tanár Úr kérem”-jének példázataira –, sokféle stratégia létezik a felelések, a vizsgák, és a mindezeket követő, iskola utáni nehézségek leküzdésére.

Sok a tanulnivalónk, de hát a vizsgáig még van idő. Egy teljes tanév.

Bíró András

Besurranók

va elhalt a hangja. Kisvártatva megszólalt a vezetékes telefonunk. Most a feleségem vette fel, de ő is hiába szólt bele. Az illető ismét néma maradt. Nyilván ez is adatokat gyűjtött arról, hogy melyik házban nincsenek otthon a délelőtti órákban, ahová érdemes lenne vagy besurranni, vagy betörni.”

A besurranó tolvajok és betörők egyedül élő idős korúak házáat tanulmányozzák, különböző napszakokban szervezetten figyelik s igyekeznek meg-tudni azt, hogy az illető érde-mes-e kifosztani. Elszaporodtak a személyes, azaz a nyílt, „felde-rítők” és adandó alkalommal érdekeltek tolvajok.

Régi trükkjük, hogy ketten járnak – az állítólagos anyja és lánya, – akik egy pohár vízért csengetnek be, és a gyanútlan idős ember szánakozóan beengedi őket. Amíg a nő a pohár vizet issza, szóval tartva a tulajdonost, addig tettetés-sa, állítólagos kislánya „dolgo-zik.” Mit visznek el? Mindent, ami mozgatható, aránylag kis tért, ezért könnyen elrejthe-tő. Ilyenek a polcon, kisaszta-lon heverő karóra, pénztárca, fém- vagy porcelán szobroc-ska, de vittek már ki a házból ezüst és aranyszelencét, érte-kes képet a falról. Mindezt úgy, hogy a tulajdonos figyel-mét kedves, hízelkedő szavak-al elterelve, simán jutva ki az utcára. A meglopott tulajdonos legtöbbször csak másnap vagy

egy hét múlva észlelte, hogy valamit nem talál, ami pedig számára emlék vagy értékes holmi.

Gyakran párba állva „működnek” és valamely hiva-tal vagy szervezet nevében kér-nek bebecsátást. Részükről a hamisított igazolvány, mindig kéznél van! Egy, az efféle iga-zolványokat nem ismerő idős ember, miért is ne fogadná el a felmutatott, igazolványnak tetsző, pecséttel is ellátott kár-tyát? A párban járók között a szöveg újabbán ez: „Ajándékot hoztunk!” Beengedni őket azonban nagyon sokba kerül-nek! Bárkinek, csak előre meg-beszélt ügyben nyissunk ajtót! Ablakokat tanácsos éjszaká-ra bezárni, hogy ne utólag, a kifosztásunk után bosszankod-junk.

Amint hallom, az utób-bi hónapokban a rendőrség a helybeli polgárőrséggel együtt, sűrítő járőrszolgálati útjait. Az utcákon lassan végighala-dó és meg-megálló gépkocsi, amelyben a rendőrség őrsze-meit együtt vannak a polgár-őrökkel, már a látványa miatt is bizonyos visszatartó erővé alakul a besurranó tolvajokkal szemben. Sokat segít az is, ha a szomszéd, a szomszéddal összefogva, egymást informál-va figyelmezteti a szokástól eltérő jelenségekre, esetekre. A jelszó ilyenkor az a bizonyos régi, bölcs mondás, hogy saját érdekünkben is vigyázzunk egymásra. Ez mindig is kifizető volt s az is marad.

Bíró András